

Vévoda

S Woollym jsme leželi na postelích v motelu z řetězce Howard Johnson's zhruba osmdesát kilometrů západně od Chicaga. Jakmile jsme těsně po přejezdu z Mississippi do Illinois minuli první z nich, Woolly hned obdivoval jeho oranžovou střechu a modrou věžičku. Když jsme potom projeli kolem druhého, nejdřív ho letmo zachytil pohledem a vzápětí se za ním prudce otočil, jako kdyby se bál, že má vidiny, nebo se zhrzil, že jedu špatným směrem.

– Nic se neboj, řekl jsem mu. To je jenom Howard Johnson's.

– Howard kdo?

– Je to restaurace a motel, Woolly. Jsou všude, kam se vrátíš, a vždycky vypadají takhle.

– Úplně všechny?

– Úplně všechny.

Woolly do svých šestnácti let přinejmenším pětkrát navštívil Evropu. Byl v Londýně, Paříži a Vídni, kde se procházel po muzejních síních, navštěvoval operní představení a vylezl na Eiffelovku. Při pobytu ve své rodné zemi však většinu času trávil přejezdy mezi bytem na Park Avenue, chatou v Adirondacks a kampusy tří přípravných středních škol v Nové Anglii. Tím, co Woolly o Americe nevěděl, by se dal naplnit Grand Canyon.

Když jsme minuli vchod do restaurace, Woolly se ohlédl přes rameno.

– Dvacet osm příchutí zmrzliny, ocitoval s nemalou mírou úžasu.

A tak když se začalo připozdívat, my byli unavení a hladoví a Woolly zahlédl zářivě modrou vížku tyčící se na obzoru, nebylo úniku.

Woolly strávil spoustu nocí v hotelech, ale nikdy nepřespal v takovém jako Howard Johnson's. Když jsme vešli do pokoje, zkoumal ho jako soukromý detektiv z jiné planety. Otevřel skříně a překvapeně zůstal zírat na žehlicí prkno se žehličkou. Vytáhl zásuvku pod postelí, kde s úžasem objevil bibli. A když vešel do koupelny, hned z ní zase vyrážoval a v ruce držel dvě malá mýdlíčka.

– Jsou balená jednotlivě!

Jakmile jsme se v pokoji zabydleli, Woolly pustil televizi. Jen co naskočil signál, objevil se Osamělý jezdec v ještě větším klobouku, než byl ten šéfkuchaře Boyardeeho. Právě mluvil s nějakým mladým pistolníkem a udílel mu lekci o pravdě, spravedlnosti a o tom, co to obnáší být Američan. Bylo zjevné, že mladíkovi začíná docházet trpělivost, ale zrovna když se chystal sáhnout pro svůj šestiranný revolver, Woolly přepnul na jiný kanál.

Tentokrát se objevil seržant Joe Friday v obleku s kloboukem a pronášel tu úplně samou řeč k delikventovi vrtajícimu se ve své motorce. I delikvent začínal ztrácet trpělivost. Jenže přesně ve chvíli, kdy už to vypadalo, že seržantovi hodí na hlavu ráčnu, kterou měl v ruce, Woolly změnil stanici.

A máme to tu zas, pomyslel jsem si.

A taky že ano – Woolly přepínal stanici za stanicí, dokud nenarazil na reklamu. Potom, když nejdřív úplně ztišil zvuk, si podepřel záda polštářem a uvelebil se na posteli.

No nebyl to klasický Woolly? V autě mu úplně učaroval zvuk reklam bez obrazu. A teď chtěl sledovat obrázky reklam bez doprovodného zvuku. Když reklama skončila, zhasnul lampičku a svezl se po polštáři dolů, aby mohl ležet s rukama za hlavou a zírat na strop.

Po večeři si vzal pár dalších kapek své medicíny a já měl zato, že ta musí právě teď působit. Proto mě trochu překvapilo, když na mě najednou promluvil.

– Poslyš, Vévodo, řekl s očima stále upřenýma na strop.
– Jo, Woolly?
– V sobotu v osm večer, až budeme já, Emmett a Billy sedět u toho stolu vedle jukeboxu, kdo všechno tam ještě bude?
Natáhl jsem se a taky se podíval na strop.
– U Leonella? Tak se podívejme. V sobotu večer tam bude pár bossů z městský radnice. Taky boxer a několik gangsterů. Možná i Joe DiMaggio a Marilyn Monroe, pokud budou zrovna ve městě.
– Ti všichni budou U Leonella ten samý večer?
– Tak to tam chodí, Woolly. Otevřeš podnik, kam se nedá dostat, a všichni tam chtějí.
Woolly o tom minutku přemýšlel.
– Kam se posadí?
Ukázal jsem na místo na stropě.
– Gangsteři jsou v kóji vedle starosty. Boxer támhle u baru pobjdá ústřice s nějakou holkou ze šantánu. A DiMaggiovi sedí u stolu vedle toho našeho. Teď ale přijde to nejdůležitější, Woolly. Támhle, hned vedle dveří do kuchyně, úplně sám, sedí malý plešatící mužiček v pruhovaným obleku.
– Vidím ho, vyhrkl Woolly. Kdo to je?
– Leonello Brandolini...
– Ty myslíš majitel?
– Právě ten a nikdo jiný.
– A on tam sedí sám?
– Přesně tak. Aspoň na začátku večera. Většinou se tam usadí kolem šestý, než do restaurace dorazí kdokoliv další. Dá si něco malýho k jídlu a k tomu sklenku chianti. Projde účetní knihy a možná přijme hovor na jednom z těch telefonů s dlouhou šňůrou, který si můžeš nechat donýst ke stolu. Ale potom, kolem osmý, když se podnik začne probouzet k životu, do sebe rychle kopne dvojité espresso a začne přecházet od jednoho stolu k druhýmu. *Jak se dnes večer všichni máte, zeptá se a poplácá zákazníka po rameni. Rád vás zase vidím. Máte hlad? To doufám. Protože k jídlu toho bude spousta. Ještě jednu rundu tady pro moje přátele!* Potom se přesune k dalšímu stolu, kde dojde na další poplácání po rameni, další komplimenty dámám

a další objednávku drinků. Nebo to tentokrát možná bude talíř kalamár, nebo tiramisu. Tak či onak to jde na účet podniku. A když Leonello dokončí občůzku, všechny v celý restauraci – a tím myslím úplně každýho od starosty po Marilyn Monroe – zaplaví pocit, že dnešní večer je naprosto výjimečný.

Woolly mlčel, aby si ten okamžik patřičně vychutnal. A potom jsem mu řekl něco, co jsem ještě nikdy nikomu nepověděl.
– To bych udělal já, Woolly. To bych udělal, kdybych měl padesát táců.

Slyšel jsem, jak se otáčí na bok, aby se na mě mohl podívat.

– Zajistil by sis stůl U Leonella?

Zasmál jsem se.

– Ne, Woolly. Otevřel bych si *vlastního* Leonella. Malou italskou restauraci s kójemi z červený kůže, červenobílými ubrusy a Sinatrou vyhrávajícím z jukeboxu. Místo, kde nejsou jídelní lístky a každý stůl je neustále obsazený. Seděl bych v kóji vedle kuchyně, vždycky bych si dal něco malýho k večeri a vyřídil pár telefonátů. Potom, kolem osmý a po šálku dvojitého espresa, bych přecházel od stolu ke stolu, zdravil všechny zákazníky a říkal barmanovi, aby jim poslal další rundu.

Viděl jsem, že Woollymu se můj nápad líbí skoro stejně jako ten Billyho, protože když se znovu obrátil na záda, ke stropu vysílal úsměv, a jak by to celé vypadalo, to si představoval skoro stejně živě, jako jsem to dokázal já. Možná ještě živěji.

Pomyslel jsem si, že mu zítra řeknu, aby mi nakreslil plánek tak jako Billymu.

– A kde by sis tu restauraci otevřel? zeptal se po chvíli.

– To ještě nevím, Woolly. Ale jakmile se rozhodnu, dozvíš se to jako první.

A on se usmál i tentokrát.

O pár minut později se odebral do říše snů. Poznal jsem to, protože když mu paže sklouzla přes okraj postele, nechal ji tam viset a jeho prsty se zlehka otíraly o koberec.

Vstal jsem, položil mu ruku zpátky k tělu a přikryl ho peřinou, která ležela shrnutá v nohách postele. Potom jsem do sklenice napustil vodu a postavil mu ji na noční stolek. Woolly měl po své medicíně ráno vždycky hroznou žízeň, ale zjevně si nikdy

nevzpomněl, že by si měl před odchodem na kutě připravit sklenku vody, kterou by měl nadosah.

Když jsem vypnul televizi, svlékl se a zalezl pod vlastní příkrývku, zjistil jsem, že dumám nad jednou věcí: *Kde bych si tu restauraci otevřel?*

Od samého začátku jsem si představoval, že až si jednou otevřu vlastní podnik, bude to ve městě – nejspíš na jihu ve Village v ulici MacDougal nebo na Sullivan Street, na jednom z těch malých míst hned vedle jazzových klubů a kaváren. Ale možná jsem na to šel špatně. Možná bych si měl restauraci otevřít ve státě, kde ještě žádného Leonella nemají. Ve státě jako... Kalifornie.

No jasně, pomyslel jsem si. Kalifornie.

Přemýšlel jsem, že jakmile vyzvedneme obsah Woollyho svěreneckého fondu a vrátíme se do Nebrasky, ani nebudeme muset vystoupit z auta. Bude to přesně jako dneska ráno – já s Emmettem vepředu, Woolly s Billym na zadním sedadle, jen střelka Billyho kompasu tentokrát ukáže na západ.

Potíž byla v tom, že jsem si nebyl tak úplně jistý tím San Franciscem.

Nechápejte mě špatně. Frisco je město s bezvadnou atmosférou – kolem přístavní hráze se plíží mlha, čtvrtí Tenderloin zase ožralové a ulicemi čínské čtvrti líně poletují obrovští papíroví draci. Proto tam ve filmech vždycky někoho odkráglují. Ale stejně – navzdory vši té atmosféře si San Francisco podnik jako U Leonella zjevně nezasluhovalo. Zkrátka na to nemělo dostatečný šmrnc.

Ale takové Los Angeles?

Los Angeles má šmrncu tolik, že by ho mohli stáčet do lahví a prodávat do zámoří. Právě tam žijí filmové hvězdy od těch dob, co nějaké filmové hvězdy vůbec existují. Nedávno se tu začali usazovat boxeři a gangsteři. Přestěhoval se sem dokonce i Sinatra. A pokud mohl starej modrookej Frankie, jak se Sinatra přezdívalo, vyměnit Velké jablko za Továrnu na sny, mohli jsme to udělat taky.

Los Angeles, pomyslel jsem si, kde je celou zimu léto, každá servírka je potenciálně rodicí se hvězdičkou a kde na názvy ulic už jména prezidentů a názvy stromů dávno nestačily!

Tomu říkám skutečně začít od píky!

S tou cestovní brašnou měl Emmett každopádně pravdu. Nový začátek není jen o tom, že si pořídíte novou adresu v novém městě. Nejde jenom o to sehnat si novou práci nebo nové telefonní číslo, dokonce ani nové jméno. Nový začátek vyžaduje čistý štít. A to znamená splatit všechny svoje dluhy a vybrat si všechno to, co někdo dluží vám.

Když se vzdal rodinné farmy a nechal si veřejně nabít na náměstí, Emmett veškeré své účty srovnal. A pokud jsme měli na západ zamířit společně, možná bylo načase, abych já srovnal ty svoje.

Spočítané jsem to měl za chvíli. Na palandě v Salině jsem strávil víc než dost nocí dumáním nad svými nevyřízenými účty, takže na povrch nakonec vyvzlínaly ty největší. Celkem byly tři: jeden dluh, který jsem musel splatit, a dva, které jsem potřeboval vybrat.